

ΡΩΜΙΚΑ

ΕΣΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έκτον κι' είκοσόν αριθμούμεν χρόνον
μέωσ'στην κλεινήν γην των Παρθενώνων.

Χίλια κι' ένμιακόσια έθνα
κι' έλα τα σάβρα πελέκα

Έβδομη Νοεμβρίου κι' είκοστή
των έλλογων ήμερα σκευτή.

Χίλια κι' έκατό σαράντα, πλήη, προσέθετε κι' έπτά,
και κυττάτε στους τούχους νέα πρόσωπα σεντά.

ΡΩΜΙΚΟΙ ΕΠΙΣΤΟΛΕΥΤΕΣ

Ο Ρωμικός επιστολεύτης την κατάσταση ίδων,
στης Πηγής της Ζωοδόγου μένει πάλιν την όδον,
μόνο πήγε παραπάνω, αύξων πενητακοχτώ,
συνροειει μ'έλλα σήτηα και μ'όριον άνοτό.

Είς την κάληνη οδηγεί
σωτηρίας έκλογή.

Νάτην ή παύορη κορνα,
έργεται σάν Αθηνά
μέ το πάγγρυσόν της όδου,
κι' υπερήφανος πέρα.

Έργεται σάν Αρκάδων
κι' όλοι τρέχουν νά την δούν.
μπρός και πίσω τραγουδούν
πληθ' ήππων και παύων.

Κότταξ την... σιωπή,
και το όδου της κτοπέ
στην άσπιδά χαρωπή
δίχως τίποτε νά πη.

Μέσ' στα κάταστρα ντομένη
λευκοφρά μπανουζαίναι
μέσ' σε χρυσά τράνη.

Όπου το χυτό της πόδι,
Περικλέτο μου, παταί,
άδη πλημμερην έυδοχή,
βγαίνου στόλοι και σερκαί.

Νάτην λευκορομένη,
Πίνδαρι την ήμφοδού,
κι' έργονται κι' άπέω ζένοι
την άσπράδα της νά δούν.

Ο καθένας λαγαρά
μπρός στην άμορφή κορνα,
και θαυμάσει κι' ένας κι' άλλος
τό περίλαμπρόν της κάλλος.

Κάνε τόπο νά την δούν,
πως την ραίνούν απ' έδα,
πως την ραίνούν απ' έδα.

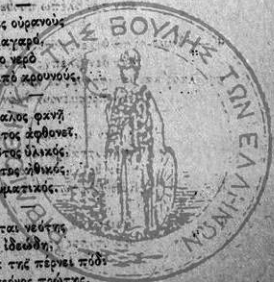
Παύ ή κλάβα κι' ή μουμουρα,
και γι' αυτήν ρουάουν οίφρα,
κι' από την Αμερική.

Χαίρε, κόρη Καρνατί,
δάφνης ό λαβε βαση,
και φυτράνου έμπροστά της
περισσεύματα σωστά.

Άνο βλέπει οφρανο
μέ χρυσάρι λαγαρά,
κι' έν άθάνατο κέρ
τρέχει μέσ' από κρονο.

Όπου πάγκαλος φανή
σωστός, πλεθροσ άφρανε,
κι' είναι πλεθροσ όλας,
μα και πλεθροσ όλας,
ευγενής, πνευματικός.

Έχει ολέγεταί νεότη
μέ πατρίδος ιδωδή,
κι' έμπροστά της πήρει ποδι
κάθε οκιμαρώνος πρώτης.

Έχει πέρα Σπλωμά, ζωοδότις και υμνοδότη,
 έχει σβύνει κι' ή φωνή των άτρως, σαν μπουμπούλη ήρα.

Έχει λάμψη Περικλήτων,
 κι' αληθείας πνεύμα μόνον
 εμφοσάται στην μεγάλην
 των μπουμπούλη ήρων μιτέρω,
 που σκυτά σε κάθε πάλην
 με καθουριστόν άέρα.

Έχει παύει κι' ή ρεμούλα
 κάθε ρέκτου φαταούλα.

Έχει πέρα κοιλαράδες
 κι' επιπλοδοί φαράδες
 δέν άπλόουνοι παραγάδια,
 και ξεριάνονται ξεράδια
 μακροεργήτων συγγράνων,
 που κινούν πολλών τον εθώνον.

Έχει κόσμου πανηγύρια
 και παράδοισι μακάρων,
 που δέν γίνονται χατήρια
 μοναχά χρυσοκαθάρων.

Έχει βλέπεις μη νεφέλη
 να στεπάξη τον έν τέλει
 και τον άστρον έξίσου.

Και' στον πύρωθω του δρόμου
 δέν μπορείς έντός του νόμου
 να του' πης με τόνον: έξίσου.

Πάντα βλέπεις έχει πέρα
 ροσοδάτυλες ήμέρα
 Θεμίδος νη Εημερών.

Άνδρες νόμου κυβερνούν,
 κι' ούτε μέσε δέν παρούν,
 και με αμπαπάδες στην Κορώνη.

Έρχεσαι, σημήν παρθενία
 και λευγεύμα κενία,
 έπου κόσμου συγκινείς
 κι' άνεπέρσεσε κι' έμένα.

Όλοι τώρη στρέκουσ σαχά
 στην έμφάνισιν σου κόρη...
 άρνήφιος προχάρω,
 στην μητέρα την μουρλοχά,

Με τι χάρι προχάρεις...
 αττάξέ την πύε παρα...
 Παιδες να παραληρη,
 δέν την βλέπω πουθενά.

Φ.— Άμμέ τι τά θέλεις τότε, Περικλέτο μου, τά μάτια,
 σαν δέν βλέπης τέτοια κόρη
 που λαός και μεγατόνες σε καλόδους και καλάτια
 την προσμένουν διαφτηρόρι;

Όταν σύ, πύθηκου κλάσμα,
 δέν κυτάξω τέτοια κλάσμα,
 τί τά θέλεις τά γαδά σου;
 Π.— Κάτι βλέπω και δουδά σου.

Φ.— Ό μεγάλη κορσείς
 άρκαίότητος χρεάσε.

εμφανίσου και σ' αυτόν
 τον στραβό τον Περικλέτο,
 που μετ' άλλων επαιών
 πικίει φτώχικα έργαέντο.

Π.— Σκάσε, βλάκα Φασούλη,
 και την βλέπω πιο καλά,
 και θαρρώ πως όμιλει
 κι' άτενίξει στα' ήπλά.

Φ.— Άκου της φωνής της ήχους...
 Π.— Τώρα στέκει μπρός σε τοίχους,
 και μετρά της φωνής, που και άλλα κλειμέναις πέρα πέρα,
 κι' ή φωνή της όσο πάει γίνεται μουσικότερα.

Φ.— Άς την παρομοιαστούν για να δούμε τί ζητεί,
 άλλα πρόσχε, μουρμούρη,
 να μη ρες λαμμά στη μοφή
 με τό δόρυ που κρατεί.

Μία φωτοδόλος κόρη κι' οι ξυλόνοιοι λιμαδόροι.

Π.— Δέν μας λές, χρυσή κοπέλα,
 ποιας τ' όργα, ποιας τρέλλα,
 κι ζητάς σ' αυτά τά μέρη,
 και' στή; δόξας τό λημέρι;

Αλλάσε, μη σωπάς,
 τί καλόν έπιθυμείς;
 Δέν μά' λές, έχει που πής
 να δώσω μετ' ή' έμεις;

Π.— Άλλ' όμως σε παρακάτω, πές μας μήν είσ' έκείνη,
 που είν' καλόν Αλφειούσιν έξω στη Ρωμηοσύνη;
 Κι' έν είσαι τούτη λέσε μας τί θέλεις δεσποίνι;
 σ' όλα σου τά προτάγματα δέν θ' άρνθή καείνι.

Φ.— Για πές μας ποθεν έρχεσαι; για πές μας που πήγαίσεις;
 για πές μας στο Ρωμαίικο πύε τώρα μπεινογαίσεις;

(Ή κόρη, που φωτοδόλει,
 επιχαρίως όμιλει.)

Κόρ.— Έγώμ' εκείνη ή κορσείς,
 που την προσμένουν έλοι,
 που την προσμένετε και σεις
 οι ξυλόνοιοι μαράλοι.

Έγώμ' εκείνη, που κρατώ τό δόρυ, την άσπίδα,
 έγώμαι κάλλος και δροσεία,
 και στη λευκή μου φορεσιά
 δέν όρίστετε κηλίδα.

Έγώμαι κόρη δοσάρας,
 και γίννικα και θαμνα
 μιάς επαναστάτου,
 χωρίς τουφεκι κι' αίμα.

Έγώ σε πάγους χειμωνιάς,
 είμαι σαν άνθος λιμνοιάς,
 έγώμαι κόρη πάναγρος, λεπτή λεπτό μετάξι,
 μη δροξή και μη σταξή.

Έγώμ' εκείνη, που όρνοώ
 στους άνδρας της αξίας.